

[Finansministeren.]

5 år: 202 kr. 50 øre. Denne beregning er imidlertid behæftet med 2 oplagte fejl. For det første tilskrives præmien ikke som i lederen forudsat efter 5 år, men så snart de 900 kr. er indbetalt, og det betyder, at det beløb, sparereren får renter af i 5 år, ikke er 900 kr., men 1 000 kr. Denne lederskribent har altså ikke engang gjort sig den ulejlighed at læse lovforslaget. For det andet forrentes de 1 000 kr. jo ikke som i artiklen forudsat med $4\frac{1}{2}$ pct., men med i hvert fald 5 og op til 6 pct. pro anno. Lederskribenten har altså heller ikke gjort sig den ulejlighed at undersøge pengeinstitutternes gældende rentesatser.

Det rigtige resultat er herefter, at den, der sparer 900 kr. op, i løbet af 5 år vil få dette beløb forøget med 400 kr., medens Jyllands-Posten vildleder bladets læsere med at oplyse, at gevinsten kun er 302 kr. 50 øre.

Jeg synes, der kan være grund til her at påtale dette som et typisk eksempel på, hvorledes man har søgt netop fra den side — for øvrigt også fra en række venstrebladets side — at gøre dette lovforslag så betydningsløst som vel muligt. Og hvad er baggrunden herfor? Det kan man naturligvis gætte på. Jeg har ligesom en fornemmelse af, at der derudaf lyser en skuffelse over, at man ikke kan klare præmieringen af opsparingen helt ad de gamle baner ved blot at forlænge og forøge de opsparingsordninger, vi har.

Jeg vil gerne på baggrund af det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen stillede, sige, at der jo ikke her er foreslået nogen ophævelse af de nuværende ordninger, og det er heller ikke min agt at fjerne de opsparingsordninger, vi har i dag. Jeg kan se de fejl, der er ved kapitalbindingskontoen, og der hæfter også fejl ved de øvrige ordninger. Men jeg er klar over, at de ordninger, vi har, og som folk efterhånden forstår og har kunnet finde ud af, skal vi ikke afskaffe. Vi er interesserede i den opsparing, der finder sted over de nuværende ordninger. Vi skal imidlertid have en større opsparing; derfor skal vi naturligvis ikke gøre noget forsøg på at afskaffe det, vi har, navnlig ikke i betragtning af den udmærkede propaganda, der fra bankers og sparekassers side er gjort for

at gøre befolkningen bekendt med disse opsparingsordninger. Men der er en ting, som jeg synes at man, når man søger at finde frem til nye opsparingsordninger, først og fremmest må have i tankerne, og det er at få den præmie, man giver befolkningen for at spare op, fastlagt sådan, at de urimeligheder, vi har i de gamle ordninger, ikke blot bygges videre.

Det ærede medlem hr. Foged sagde til mig, at han ikke kunne forstå, at man ikke ville høre på banker og sparekasser og deres meninger om opsparingsproblemerne, og det ærede medlem mente, at jeg overså sagkundskabens udtalelser. Jeg vil gøre opmærksom på, at det, der var bankers og sparekassers opgave, og det, jeg havde håbet på at få ud af forhandlingerne med dem, var ikke blot at finde frem til en udbygning af de ordninger, vi har — det behøver vi ikke megen sagkundskab til — men at finde forslag frem, der betød virkelig nye former for støtte til opsparingen og for animering til ny opsparing. Vi ved jo, hvordan kapitalbindingskontoen virker.

Når det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen henviste til, at nu havde vi jo fået en proportionalsskat, som stillede sparerne ens over for kapitalbindingskontoen, må jeg sige, at det er jo ikke tilfældet. Vi har proportionalbeskatning op til 18 000 kr.s skattepligtig indkomst. Det vil sige, at de mennesker, der præmieres over skatterne, hvis deres skattepligtige indtægt er under 18 000 kr., det første år efter opsparingen får en præmie på 24 pct.; men hvis deres indtægt ligger over de 18 000 kr., springer præmien fra 24 pct. op til, så vidt jeg husker, 55 pct.; ved 50 000 kr.s indtægt springer den endnu højere op. Jeg tror, at den ved 25 000 kr. springer til 67 pct. og ved 50 000 kr. op til omkring de 80 pct.

Derfor mener jeg, at det ikke vil være rimeligt at klare problemerne blot ved at udbygge de nuværende ordninger, ved uden videre at gå fra de 1 000 kr. — som jeg forstod at det konservative folkeparti og venstre ønsker forhøjet til 2 500 kr. — med det resultat, at den skatteyder, hvis indtægt ligger over 50 000 kr., øjeblikkeligt får en fordel gennem nedsættelse af skatten med rundt regnet mellem 90 og 100 pct., medens de, der har skattepligtige indtægter under de 18 000 kr. — og det er en